בית ישראל (רוז'ין) — מקץ

פרשה מקץ תרי"ד

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם ותרגומו והוה מסוף. דהנה יש קץ הימין וקץ הימים כדאיתא בכתוב בדניאל ועתה לך לגורלך ותניח ותעמוד לקץ הימין דהנה יש יראה עלאה ויראה תתאה יראה תתאה הוא יראת העונש דהנה בן חכם אשר עיני שכל לו ויודע ומכיר מי הוא אביו ממילא מפחד ממנו אבל מי שנבער מדעת את אביו הוא מוכרח להראות לו שבט מוסר וכך הוא יראה עלאה מי אשר מכיר בהכרה ויודע את רבונו ויראת העונש הוא השער ליראה עלאה אבל שם עדיין הרע גובר בתוקף כדכתיב לפתח חטאת רובץ ובגלות אין נתגלה קץ הימין כ"א קץ הימים וע"כ כתיב ויהי מקץ שנתים ימים כי הי' אז בזמן הגלות ויהי לשון צער לא נתגלה כ"א קץ הימים ותרגומו והוה מסוף דהוא סופא דכל דרגין. ופרעה חולם שבחי' עורף שם בתוקפא חולם מלשון ותחלימנו ותחיינו וע"כ אז בגלות ראה פרעה כי שבלים הטובות נבלעו בתוך הרעות ופרות הטובות בתוך הרעות דהנה יש כ"ח עתים כי יש ז' מדות וז' מדות ושבעה שבעה מוצקות וזלע"ז עשה אלקים הרי כ"ח ובגלות המדות הטובות נבלעות בתוך הרעות והנה יש אסור ומותר וקדוש אסור הוא רובו רע ומיעוטו טוב ובדבר האסור אין לרדת שמה לעשות הבירור פן ח"ו יפול הנופל ולא יקום ובדבר המותר הוא רובו טוב ומיעוט רע ובדבר הקדוש הוא כולו טוב ובדבר המותר צריך האדם לרדת שמה ולהתאמץ ולהפריד ממנו את הרע אשר בו לעשותו כולו טוב וזה קדש עצמך במותר לך ובגלות נבלעו המדות הטובות בתוך הרעות וזהו ולא נודע כי באו אל קרבנה כי פרעה לא ידע אשר בתוכם ולא ראה כי באמת גם שם כח השי"ת כדכתי' ואתה מחי' את כולם וכשבא יוסף אמר על ז' פרות הטובות וז' שבלים הטובות חלום אחד הוא כי עשה שם יחוד בתוך המדות ולהלן אצל שבלים הרעות ופרות הרעות לא כתיב חלום אחד הוא כי המה מעלמא דפרודא ואין שם יחוד כלל ע"כ. השם יטע בלבנו אהבתו ויראתו ויגלה לנו קץ הימין אשר נזכה לעבדו שכם אחד אכי"ר:

פרשה מקץ שנת תרי"ט

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חולם ותרגומו והוה מסוף אומר אני סוף דבר הכל נשמע את אלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם היינו כי כל סוף נק' ראש ג"כ ואית קץ הימים ואית קץ הימין. קץ הימין נק' סופא דכל דרגין ונק' ג"כ ראש כי זה נק' אמונה כשאדם מאמין שמכה"כ אז בא ליראת ה' וכשאדם ירא מהשי"ת ומקבל עליו עומ"ש אז יכול לבוא לכ"ד ע"כ נק' ראש ונק' סוף וזה הענין הוא כשאדם קם בבוקר צריך להאמין שכל החיות מכל הברואים ומכ"ד מחיות שבא מהשי"ת המשפיע בהם כדכתיב ואתה מחי' את כולם ולקבל עליו עומ"ש ולירא מהשי"ת כדכתיב כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך ולעבוד השי"ת בכל המדות היינו באהבה ויראה ולתת צדקה ואז ממילא מתנהג כן כל היום כולו בטוב וכמו שמתנהג כל היום בטוב כ"כ הולך לישן בטוב כ"כ קם בבוקר בטוב וזהו דכתיב באברהם זקן בא בימים ואיתא בזוה"ק ביומין עלאין היינו שאדם מתנהג בהימים בעבדות השם אזי הוא מקשר הימים ביומין עלאין וזה קץ הימין ואית קץ הימים זה נק' קץ ע"ש קץ כל בשר היינו כמו שיש יומין עלאין כ"כ יש יומין תתאין וכל חיותם הוא מהשי"ת המצמצם עצמו כביכול לתת בהם חיות וכשאדם אוחז בהרע ואינו עושה רק המדות הרעות ואז הוא מוריד הקדושה לקליפה ולא די שאינו מעלה אותה אלא שהוא מוריד הקדושה וזהו ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם היינו כי יש שני קיצין כנ"ל ובגלות ויהי לשון צער כי אינו נתגלה כי אם קץ הימים ז' מדות רעות והטובות מוסתר בתוכן ואז פרעה הוא בחי' עורף חולם מלשון בריא מלשון קשה עורף היינו שאז יש התגברות להרע וז"ש והנה מן היאור עולות שבע פרות בריאו' וטובות מראה וז' פרות דלות ורעו' ותבלענה ולא נודע כי באו אל קרבנה היינו שבגלות אינו רק מדות רעות קץ הימים אבל יוסף הי' צי"ע הי' אומר שבע פרות הטובות ושבע שבלים הטובות חלום א' הוא היינו הוא הי' עושה היחוד ומפריד הרע מהטוב:

פרשה מקץ כת"ר

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם. אית שני קיצין קץ הימין וקץ הימים קץ הימין הוא מסטרא דקדושה וקץ הימים הוא קץ כל בשר מסט"א וכל סוף הוא תחלה ג"כ אך זלע"ז עשה אלקים כדכתיב ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם כי האדם צריך להאמין כי ואתה מחי' את כולם ולראות שכל החיות מהכל הוא מחיות השי"ת הנותן חיות וקיום לכל דבר ולא להסתכל בגוף הגשם משום דבר אך בחיות הרחניות מה' המוסתר בו. וזהו צדיקים במיתתן קרוים חיים היינו מחמת שאינו רואה בכ"ד כ"א חיות ה' שיש בו ונופל הגשמיות ע"כ קרוים חיים כי עי"ז נתדבק במקור החיים אבל רשעים בחייהם קרוים מתים ע"י שאינם מביטים רק בהחומר העכור מהכל וע"כ קרוים מתים כי בלא חיות השי"ת נראה בבחי' מת וזה שבע יפול צדיק וקם כי

איתא בא חבקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחי' היינו הצדיק שמאמין שבלא חיות השי"ת לא הי' שום קיום לכ"ד שבעולם וע"כ הוא משליך כל מדות רעות היינו אהבה זרה ויראה זרה וזהו שבע יפול צדיק וקם שמשליך הרע מכל המדות וקם ועי"ז יכול להתדבק בהטוב בהשי"ת כי מסתכל אך בחיות ה' שיש בכ"ד וזהו קץ הימין ויש קץ הימים היינו שאינו מסתכל אך בהגשמיות ובאמת כולם גם הרשעים הסוף מהכל אך מחמת חטא אדה"ר נפל חיות אלקות בהרע עי"ז יש לו חן ויש תאווה להרע ובגלות אינו נותנים לב לחיות אלקים המקיימם אך להגשמיות כי שקר החן וזהו ויהי מקץ שנתיים ימים היינו בהגלות הוא קץ הימים והרע שולט וזה ופרעה חולם ופרעה הוא לשון עורף חולם הוא לשון חזק כי הרע מגביר והנה שבע פרות עולות מן כו' טובות מראה היינו כי יש שבע מדות דקדושה כדכתיב לך ה' הגדולה וכו' ובהם מדת האחדות כי כל מה שעושה הוא מחיות השי"ת וכן אהבה ויראה והת"ת הוא הכל לה' ותרענה באחו היינו בהאחדות כי בהקדושה הוא מדת האחדות אבל בשבע פרות הרעות לא כתיב ותרענה באחו כי המה מעלמא דפרודא כי לפעמים ירא מזה ואוהב לזה ואינם במדת האחדות ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה היינו בהגלות אינם רואים בחיות אלקות המוסתר בו כלל ואח"כ בז' שבלים הטובות והרעות היינו כי שבעה ושבעה מוצקות ויש ז' וז' בקדושה וכן להיפך ויוסף הי' צי"ע וצדיק באמונתו יחי' ע"כ הפריד הטוב מהרע ואמר ז' פרות הטובות ושבע שבלים הטובות חלום אחד הוא ובהרעות אע"פ שהי' ג"כ שבעה ושבעה אעפ"כ כשנסתלק מהם הקדושה נשארים בבחי' מת וכן צריך כ"א להפריד הטוב מהרע לראות כי ואתה מחי' את כולם שכל החיות הוא מהשי"ת וזהו שאמרתי ויהי מקץ שהוא הסוף והתחלה היינו כי ע"י אמונה זה השער לה' צדיקים יבואו בו יכול לבוא לידי מדת היראה וע"י שאדם מאמין שהכל הוא מה' עי"ז הוא מתדבק בהשי"ת אבל מי שאינו מביט רק בהחומר העכור ואינו רואה כי סוף דבר הכל נשמע את אלקים ירא זה מביא אל הרע ואדם צריך תמיד לראות כי יש בורא שמים וארץ ומכה"כ ועי"ז הוא מדבק בהשי"ת כדכתיב החכם עיניו בראשו וכסיל בחושך הולך היינו החכם רואה כ"ד משורשו מחיות ה' ע"כ הוא מדבק עצמו בהשי"ת אבל כסיל בחושך הולך ומסתכל אך בהגשמיות אך אדם הישראלי צריך לראות בכל דבר חיות ה' ועי"ז יכול לדבק בהשי"ת:

פרשה מקץ שנת תרכ"א

ויהי מקץ שנתיים ימים. אומר אני מקץ לשון סוף כתרגומו והוה מסוף וכתיב סוף דבר הכל נשמע את אלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם. וכל סוף הוא התחלה ג"כ היינו מה שנק' מלעילא לתתא סוף נק' אצלינו התחלה וזה ראשית חכמה יראת ה' והענין היא העיקר קודם הכל צריך האדם לראות שיהי' לו אמונה בהשי"ת ולהאמין בכל השגחה פרטית ולקבל עליו עומ"ש לראות תמיד בגדלות הבוי"ת ושהכל חיותו מהשי"ת ואז ע"י שמקבל עליו עומ"ש ומאמין בכל השגחה פרטיות ועי"ז בא ליראת ה' כדכתיב ראשית חכמה יראת ה' ועי"ז יכול לעבוד לה' בכל המדות כדכתיב חצבה עמודיה שבעה לידע כי לך ה' הגדולה וכו' כמ"ש דהע"ה כי דהמע"ה הי' לו יראת ה' ע"כ הי' עובד לה' בכל המדות ואמר לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ לך ה' הממלכה והמתנשא לכל לראש אך איתא שזלע"ז עשה אלקים ויש בכ"מ טוב ורע גם איתא שיש קץ הימין וקץ הימים קץ הימין היינו כשאדם יש לו אמונת ה' ומאמין שכל החיות מעוה"ז ומכל הברואים הם כולם מחיות ה'. השופע בם בכל עת ורגע כדכתיב ואתה מחיה את כולם ומקבל עומ"ש אז עי"ז באמונה ועומ"ש בא לאמת ונתדבק בהטוב לעבוד לה' בכל ויש קץ הימים קץ כל בשר היינו מי שפורק ממנו עומ"ש והולך אחר גשמיות מעוה"ז עי"ז בא אז לכל העבירות לעשות הרע והוא מטעם מחוסר אמונה בה' וע"י שאינו מאמין שכל החיות מדברי עוה"ז המה. מהשי"ת ע"י חוסר אמונה בא לפריקות עול ובא להרע ע"כ העיקר להאמין ועי"ז יכול האדם לדבק בהטוב וזהו ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם ופרעה הוא לשון התגלות כי בהמדות עליונות אין שום השגה אך כשבא אל הסוף שנק' אצלינו התחלה שם הוא התגלות הן מקץ הימין והן מקץ הימים וזהו דכתיב והנה מן היאור עולות שבע פרות טובו' מראה ושבע פרות רעות ודקות כי למטה מעורב הכל טוב ורע ובכל מדה יש בו טו"ר וכשאדם אינו מדבק עצמו בהגשמיות להסתכל בכ"ד שהגשם הוא הקיום ושקר החן והוא העיקר להלוך אחר התאווה כמ"ש פרעה ולא נודע כי באו אל קרבנה היינו שאינו רואה בהחיות הרוחניות המוסתר בו זהו החן מכ"ד ואלמלא יצויר ח"ו העדר שפעו וחיותו מהבוי"ת רגע אחד לא הי' לשום דבר חיים וקיום כדכתיב ואתה מחי' את כולם ומכה"כ אז הוא מפריד הטוב מהרע כמו שאמר יוסף בחלום פרעה חלום אחד הוא כי יוסף הי' צי"ע ועשה היחוד והפריד הטוב מהרע כדכתיב שבע פרות הטובות שבע שנים המה ושבע שבלים הטובות שבע שנים המה חלום אחד הוא וע"י אמונה שהכל מה' וקבלת עומ"ש יכול האדם להתדבק בהטוב ואז קטון וגדול שם ועבד חפשי מאדוניו היינו שהרע נעשה לעבד אצלו ויכול הוא לעבוד לה' ולהפריד הטוב מהרע. אני אומר ויהי מקץ מסוף היינו התחלה שהעיקר תלייא בהתחלה כשהאדם קם בבוקר ומקבל עליו עומ"ש ועי"ז יכול לעבוד לה' בכל היום וכן ח"ו להיפך נעשה עי"ז כל היום וזהו מקץ מסוף כי תליא בהסוף ג"כ היינו כמו שהאדם שוכב בלילה כ"כ יכול לעמוד בבוקר וכ"כ יכול להתנהג בכל יום.